

male dagpenge sammenlignes med en erhvervsaktiv, der ved ledighed kan få maksimale dagpenge, og heraf fremgår det aldeles tydeligt, at hvad enten man modregner de grønne afgifter eller ej, er der et betydeligt beløb tilovers. Man kan så diskutere, om det er stort nok, og det vil jeg gerne gøre, men der er et betydeligt beløb tilovers. Det drejer sig, som jeg sagde, om 1.400-1.500 kr. efter skat uden de grønne afgifter, og hvis man modregner de grønne afgifter, skal man uanset, hvilken gruppe der er tale om, modregne 100-300 kr.

Med hensyn til analysearbejdet om en CO₂-afgift er det jo svært at sige noget om et arbejde, som ikke er gennemført. Men jeg vil godt sige, at efter min opfattelse er det vigtigt, at vi ser spørgsmålet om beskatningen af Nordsøolien og de aktiviteter, der foregår i Nordsøen, som en helhed, at det sker i relation til, hvad der i øvrigt sker i dansk erhvervsliv, og at der ikke sker forskelsbehandling.

Keld Albrechtsen (EL):

Statsministeren sagde i sin indledende tale en del pæne ord om velfærd og solidaritet, og det var selvfølgelig rart nok at høre på; men hvad var det afgørende signal i statsministerens tale? Det var et signal, som jeg godt nok synes kan give anledning til bekymring. Det var nemlig et signal om, at statsministeren på trods af den opførsel, de borgerlige partier har udvist i forbindelse med pinsepakken, til efteråret ønskede opnå et samarbejde hen over midten med de borgerlige partier.

Det er jo sådan, at de ting, som er blevet vedtaget i det forløbne år, og som har været gode, er faktisk uden undtagelse vedtaget sammen med Enhedslisten. Derimod er der vedtaget den ene jammerlighed og dårlighed efter den anden i et samarbejde mellem regeringen og de borgerlige. Jeg vil om lidt komme lidt nærmere ind på denne liste.

Derfor vil vores hovedsignal i dag til regeringen være: Lad dog være med at indlede et sådant samarbejde med de borgerlige i den nye folketingssamling. Hvad skulle det føre til andet end nedskæringer, sociale forringelser og uddeling af pengene fra statskassen til de bedst stillede i Danmark? Vi ved jo, det er de borgerliges krav, og de er blevet totalt hæmningsløse efterhånden. Vi har jo oplevet, hvordan de har ført sig frem i forbindelse med disse forhandlinger, og det er da mærkeligt, at statsministeren på den baggrund og efter en sådan opførsel,

der i og for sig går et ganske pænt stykke ud over grænsen for det anstændige, ønsker at indlede et nyt samarbejde med disse partier.

I Enhedslisten har vi det princip, at vi stemmer for enhver forbedring og imod enhver forringelse, og det princip betyder naturligvis ganske enkelt, at vi stemmer for pinsepakken, der jo er en klar forbedring, som peger i den rigtige retning. Men princippet har altså også betydning, at vi i en række tilfælde i løbet af dette forår har måttet stemme imod regeringens politik, for regeringen har jo i alt for mange tilfælde valgt at føre borgerlig politik sammen med den borgerlige side af salen.

Pinsepakken kan desværre ikke overskygge det faktum, at en meget stor del af regeringens politik også siden folketingsvalget den 11. marts er gået i den forkerte retning. Det samlede billede er, at regeringen her i foråret – når vi lige ser bort fra pinsepakken – generelt har bevæget sig imod højre. Man kunne sige, at med pinsepakken sker der et brud med den politik, som der generelt har været ført, og det er selvfølgelig også årsagen til, at de borgerlige partier er så gennemgribende utilfredse, som de nu er.

Regeringen har efterladt sig et meget betydeligt synderegister over sager, man har samarbejdet med de borgerlige om, og jeg vil nævne nogle af de vigtigste her. Vi oplevede, hvordan regeringen på et fuldstændig usagligt grundlag greb ind i storkonflikten, og i realiteten dermed afskaffede den såkaldte danske model med forhandlinger og ret til faglige konflikter. Der var intet livstruende i konflikten, og der var intet, der kunne begrunde et politisk indgreb i konfliktretten; men regeringen greb ind, fordi arbejdsgeberne var ved at tabe konflikten.

I stedet for en forhandlingsløsning med en uges ekstra ferie, fik vi et tvangsindgreb, hvor man fodrer hunden med dens egen hale. I stedet for at lade arbejdsgeberne betale af deres kæmpeoverskud, gennemførte man nogle tvivlsomme forbedringer, som måske ser gode nok ud på papiret, men i virkeligheden betales af lønmodtagerne selv. Det bliver meget svært i fremtiden at udvikle et fagligt demokrati og en livskraftig fagbevægelse her i Danmark, når man på den måde sætter det faglige demokrati ud af spillet og i så åbenlys grad uden nogen form for saglig begrundelse.

Et andet punkt er selvfølgelig debatten om Amsterdamtraktaten, hvor regeringspartierne strøede om sig med løfter for at få et ja ved fol-